

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ν' αλλάξω δρόμο, απάντησε ο Παρναγαγιάν στο Γαβριήλ. Θα γίνω έπιφορός. Έξ' άλλου, δέν μπορώ νά τό κάνω αυτό, γιατί οι άξιαματικοί μου έλαβαν τις ίδιες διαταγές μέ μένα από τόν Γιάξ και δέν θά μ' άφηναν ν' αλλάξω δρόμο... 'Η μόνη μου έλπίδα είνε μήπως ο Ρενοντί δεχτεί νά παραδοθή σέ μένα... Έλπίδα άδύβανη όμως, γιατί είνε περήφανος και γενναίος... Έσείς τουλάχιστον θά μπορούσατε νά τόν συμβουλεύσετε σχετικάς.

—Άλλοίμονο! είτε ο Γαβριήλ. Θά κάνω ό,τι μπορώ.

—Στό διάβολο αὐτοί οι έμφύλιοι πόλεμοι! έφώναξε μέ θλίψη ο Παρναγαγιάν.

Οι δύο νέοι προχώρησαν σιακηλοί, ο ένας πλάι στον άλλο, επί δέκα λεπτά περίπου.

Καθώς έφταναν στη στρυφή μιιάς δένδροστοχιάς, ο Παρναγαγιάν είτε στό Γαβριήλ:

—Πιλιόζουμε! 'Η καρδιά μου χιτά δινάτα... Για πρώτη φορά στη ζωή μου μοῦ φαίνεται πώς φοβάμαι...

Οι έπεις πού τούς ακολουθούσαν ούτε γελοῦσαν πειά, ούτε κουβέντιαζαν, μά προχωρούσαν σιακηλοί και μέ προφύλαξη.

Προχώρησαν άζωμα καμιά διακοσμία βήματα, όταν άξαφνα πίσω από κάποιο σῦδεντρο τούς φάνηκε πώς είδαν νά λάμπουν όπια.

'Η άμφιβολία τους δέν βράσταξε και πολύ, γιατί σχεδόν άμέσως μά φωνή σταθερή άκούστηκε νά τούς φωνάζη:

—'Αλτί... Ποιοί είστε;

—Είνε ή φωνή του Λά Ρενοντί! είτε ο Παρναγαγιάν στο Γαβριήλ.

Και κατόπιν, άπαντώντας στην πρόσκληση, φώναξε:

—Βαϊούα και Λορραίνη!

Την ίδια στιγμή προβάς έφαιτος μέσα άπ' τό σῦδεντρο ο Λά Ρενοντί, ακολουθούμενος από τούς άντρες του. 'Οπόσο-τούς διάταξε νά σταθούν εκεί και προχώρησε μόνος του μερικά βήματα έμπρός.

'Ο Παρναγαγιάν τόν μνημόνευσε, φώναζε στους άντρες του: "Αλτί" και προχώρησε προς αὐτόν μοναχά μέ τόν Γαβριήλ.

Βλέποντάς τους, θά έλεγε κανείς πώς ήσαν δύο φίλοι πού λαχταρούσαν νά ξαναβωθούν έκει! από ένα μακρό χωριού, παρά δύο έξθροί έτοιμοί ν' άλληλοσκοποῦν.

—Θά σοῦ είχα απάντησει όπως έπρεπε, είτε ο Λά Ρενοντί πησιάζοντας τόν Παρναγαγιάν, άν δέν αναγκόριζα τη φιλική σου φωνή... 'Η άπατάμη τρομερά, ή αιτία ή προσωπικά κρύβει τά χαρακτηριστικά του άγαστημένου μου Παρναγαγιάν.

—'Ε! ναι! Είπα' έγώ, φταγε μου Λά Ρενοντί! απάντησε ο Παρναγαγιάν, και άν έχω μά άδελφική συμβουλή νά σοῦ δώσω, είνε νά εγκαταλείψης αυτή την έπιχειρήση, φίλε, και νά καταθέσης άμέσως τά όπλα.

—Πώς; Έκανε ο Λά Ρενοντί μέ κάποια εironεία. Αυτό τό λέξ' άδελφική συμβουλή;

—Ναι, κύριε ντε Λά Ρενοντί, είτε ο Γαβριήλ επιβαίνοντας. Σάς βεβαιώνω κ' έγώ ότι ή συμβουλή αυτή προέρχεται από ένα τιμό φίλο. 'Ο Καστελνύ παραδόθηκε στο δούκα του Νεμούρ σήμερα τό πρωί και, άν δέν τόν μνημόνευτε, είστε χαμένους...

—'Α! 'Α! κύριε ντε Μονγκομερού! είτε ο Λά Ρενοντί μέ κάποια παρσία. Είστε και σεις μαζί τους;

—Δέν είμαι ούτε μαζί τους, ούτε μαζί σας! απάντησε σοβαρά και λιγνιμένα ο Γαβριήλ. Είμαι άνάμεσα σας!

—'Ο! συγχωρήστε με, κύριε κόμη, είτε ο Λά Ρενοντί συγκαταμένοσ από τόν είνγενικό και άξιοπρεπή τόνο του Γαβριήλ. Δέν ήθελα νά σας θυξω και μοῦ φαίνεται ότι θ' άμφιβάλλα περισσότερο για τόν ίδιο τόν έαυτό μου παρά για σας.

—Πιστέψτε με τότε, είτε ο Γαβριήλ, και μη φοβονδινεύεστε σέ μά μάχη άνώφελη κ' άμιατηρή. Παραδοθήτε!

—'Αδύνατον! είτε ο Λά Ρενοντί.

—Μά μήτε λοιπόν, έπρόσθεσε ο Παρναγαγιάν ότι είσις έδω άποτελούμε παρά μά άσημαντή προτοσοφεία τών βασιλικών στρατευμάτων.

—Και νομίζεις πώς έγώ, απάντησε ο Λά Ρενοντί, άνέλαβα μά τέτοια έπιχειρήση μόνον μέ τη χούφτα τών γενναίων

πού βλέπεις;

—Σέ προειδοποίη, είτε ο Παρναγαγιάν, ότι υπάρχουν μέσα στις τάξεις σου προδότες.

—Βρίσκονται τώρα στις δικές σας! απάντησε ο Λά Ρενοντί.

—Αναλαμβάνω νά επιτύχω τη χούφτα σου από τόν δούκα ντε Γιάξ, είτε άζωμα ο Παρναγαγιάν, ο όποιος δέν ήξερε πειά τί νά κάνει.

—Τη χούφτα μου! φώναξε ο Λά Ρενοντί. Έλπίζω ότι σέ λίγο θά δίνω έγώ χούφτες κ' όχι θά δέχομαι!

—Λά Ρενοντί! Λά Ρενοντί! Δέν θά θελήσης νά μ' άναγκάσης νά τραβήξω τό σπαθί μου εναντίον σου, παλιέ μου σύντροφε! Παιδικέ μου φίλε!...

—Και όμως πρέπει νά έτοιμαστής νά τό κάνης αυτό, Παρναγαγιάν. Γιατί μέ ξέρετε πολύ καλά και δέν φαντάζομαι νά υποθέτης πώς θά υποχωρήσω!

—Κύριε ντε Λά Ρενοντί! φώναξε ο Γαβριήλ. Σάς λέω άζωμα μά φοβά ότι δέν κάνετε καλά πού δέν παραδίδεστε...

Μά διακόπηκε άξαφνα...

Οι έπεις τών δύο αντίπαλων παρατάξεων, πού είχαν σταθεί σέ άπόσταση, οι μέν άπέναντι στους δε, δέν καταλάβαιναν τίποτε άπ' αυτές τις διαπραγματεύσεις τών άρχηγών τους και φλεγονότουσαν από την έπιθυμία νάρθουν στό χέρι.

—Τι διάβολο! Τι λένε τόση ώρα; μουκιοῦριζαν οι στρατιώτες του Παρναγαγιάν.

—'Α! Έλεγαν από την άλλη μεριά οι Ουγενότοι. Νομίζουν λοιπόν πώς ήρθαμε έδω για νά τούς δώσω νά κουβεντιάσουν για τις δουλειές τους;

—Θά δήτε! Θά δήτε! είτε τότε ένας άπ' τούς στρατιώτες του όμιλου του Λά Ρενοντί, όπου κάθε στρατιώτης ήταν και άρχηγός. Ξέρω έγώ ένα τρόπο για νά διακόψω τη συζήτησή τους...

Και τί στιγμή πού ο Γαβριήλ άρχισε νά μιλάη, έφραξε έναν πυροβολισμό εναντίον του όμιλου του Παρναγαγιάν.

—Ελάτε; φώναξε μέ δόνην ο τελευταίος. 'Ο πρώτος πυροβολισμός ρίχτηκε από τούς δικούς σου!

—Χωρίς τη διασγή μου! απάντησε ζωηρά ο Λά Ρενοντί. Μά, αιφνί ο κῦδος ρίχτηκε πειά, τόσο τό χειρότερο! Έμπρός, φίλοι μου, έμπρός!

Και γύρισε προς τούς ανθρώπους του, στους όποιους έδωσε αὐτό τό πρόσταγμα. Τότε ο Παρναγαγιάν, για νά μήν ύστερήση, έκανε κ' αυτό τό ίδιο και φώναξε έπίσης:

—Έμπρός!

Άμέσως τό πυρ άρχισε κ' από τις δύο μεριές.

Έν τῷ μεταξύ, ο Γαβριήλ είχε μείνει άκίνητος ανάμεσα στους κόνιζους και τούς λευκούς, τούς βασιλικούς και τούς μεταρρωμιστάς. Έτσι, μέ τούς πρώτους πυροβολισμούς τό φτερό της περιεφραλαίας του έπεσε κάτω από μία σφαιρά και τό άλογό του σκοτώθηκε κάτω άπ' τά πόδια του.

'Ο Γαβριήλ στάθηκε τότε όρθιος, χωρίς νά κινείται καθόλου, στο κέντρον της τρομερής αυτής συγκρούσεως.

Σέ λίγο, όταν ή μπαρούτη εξαντλήθηκε πειά, τά δύο στρατεύματα ώρμησαν εναντίον άλλήλων κ' έξακολούθησαν τη μάχη μέ τά σπαθιά.

'Ο Γαβριήλ δέν επέλεψε από τη θέση του ούτε αυτή τη φορά και χωρίς ν' άγρύψη καθόλου τη λαβή του σπαθιού του, περιοριζόταν νά ντιάζη τά μανιασμένα χιτυήματα πού άλλάζαν γύρω του, πένθιμος και θλιμμένος, σάν νά ήταν ή Γαλλία άνάμεσα στό παιδιά της πού άλληλοσπαραζόντουσαν.

Οι μεταρρωμιστάι, λιγότεροι στον άριθμό και άπειθήαχρητοι, άρμησαν τέλος νά υποχωρήν. Έκεινη τη στιγμή, ο Λά Ρενοντί μέσα στη σύγχυση, έτρεξε και συνάντησε τόν Παρναγαγιάν.

—Ατάνο μου! τού φώναξε. Νά πεθάνω τουλάχιστον άπ' τό χέρι σου!

—'Α! Έκανε ο Παρναγαγιάν. 'Οποιος άπ' τούς δύο μας σκοτώσης τόν άλλο, θά είνε κ' ο πιο μεγαλόηρωος.

Και ρίχτηκε όμηρική ο ένας εναντίον του άλλου. Τά χιτυήματα πού κατάφεραν άντηρούσαν στις πανοπλίες τους σάν σφυριά στό άσιν.

'Ο Λά Ρενοντί σφιφογούζε γύρω άπ' τόν Παρναγαγιάν, ο όποιος, σταθερός άτάνο στο άλογό του, τόν άπέκρινε και τού επέπιθεο μέ την ίδια άνδρεία. Από θανάσιμο έχθρο πού θά διαφύονε για έπίδειξη, δέν θά ήσαν, άσφαλώς, πού μανιασμένοι αντίπαλοι.

Τέλος, ο Λά Ρενοντί έχωσε τό σπαθί

“Ωρμησαν εναντίον άλλήλων κ' εξακολούθησαν τη μάχη, μέ τά σπαθιά και τά κοντάρια...”

του στο στήθος του Παρναγιάν, ό άποίος σαφώς τρισε κάτω. Μά έ-
κείνος που ξεφρόνισε τότε με άπειρο πόνο, δέν ήταν ό Παρναγιάν,
άλλά ό Λά Ρεναντί ό ίδιος.

Εύτυχώς για τον νεαρή, δέν πρόφτασε ν' άντιμετώπιση τή θλιβερή
νίκη του.

Ό Μοντερνύ, ό άκόλουθος του Παρναγιάν, πυροβόλησε έναντιόν
του Λά Ρεναντί και τον σάβιασε, θανάσιμα πληγωμένο, κάτω άπ' τό
βλογο του.

Ώστόσο, πριν ξεφυγήσει, ό Λά Ρεναντί βόηξε ακόμα τή δύναμη
του σκοτώνει επί τόπου, χρησιμοποιώντας για τελευταία φορά τό σπαθί
του, τον άκόλουθο που τον είχε χιτυήσει.

Τώρα, γύρω άπ' αυτά τά τρία πτώματα, ή συμπλοκή έξακολού-
θησε ακόμα πιο μανιασμένη από πριν.

Μά ό Ούγενότος ύστερόφρωνος πολύ και σέ λίγο, καθώς δέν είχαν
πιά άρμηγό, τό έβαλαν στα πόδια.

Ό περισσότερο άπ' αυτούς σκοτώθηκαν. Όι ύπόλοιποι συνείληφθη-
σαν άγνάστοι και μερικώ σάβησαν με τή φυγή.

Ή τρομερή κ' άμαρτηρή αυτή μάχη δέν βίαταζε περισσότερο από
δύο λεπτά.

Όι βασιλικώ ύπαιθε, μετά τή νίκη τους, έτοιμάστηκαν για νά ξα-
ναγυρίσουν στο 'Αμπουάζ. Τοποθέτησαν μάλιστα στο ίδιο βλογο για
νά τά μεταφέρουν μαζί, τά πτώματα του Παρναγιάν και του Ρε-
ναντί.

Ό Γαβριήλ, που παρ' όλη τή ζοηρή του επιθυμία, τον είχαν σε-
βαστεί ό άντίπαλοι και δέν τον είχαν κάνει ούτε τήν παραμικρή ά-
μυγή: κίτταζε θλιβερά τά δύο αυτά πτώματα, τά όποία προ όλίγων
ατιμιών, τά έμψύζονε ή πιο γεν-
ναία καρδιά!

—Ποιός τάχα ήταν ό πιο γεν-
ναίος άπ' τους δύο; άνταροτήθηκε.
Ποιος άπ' τους δύο άγαπούσε πε-
ρισσότερο τον άλλο; Τίνος ή άπό-
λεια στόχευε περισσότερο στην
πατρίδα;

ΥΨΗΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ώστόσο, δέν είχαν τελειώσει ά-
κόμα. Ό περισσότερο από τους
Ούγενότους δέν είχαν μάθει τήν
δική άποψία των διοφρόνων
τους κ' έξακολούθησαν τό δρόμο
τους προς τό 'Αμπουάζ με τό σκο-
πό νά έπιτεθούν έκείνη τή νύχτα
έναντιόν του βασιλικού πύργου. Μά
έκει, όπως ξέρομαε, τοίς περιμέ-
νουν...

Ό νεαρός βασιλεύς δέν θέλησε
νά πλανάση, μά, έθελος κ' άνή-
συχος, περιφερόταν στο δουμάτιό
του.

—Τι τρομερή νύχτα! Έλεγε ό
Φραγκίσκος ΙΙ, 'Υποφέρω, τό κε-
φάλι μου φλογίζεται κ' αυτό ό
άντιφάρος πόνοι σ' αυτά μου
ξανάζησαν νά με βρωμάνουν...Τι
νύχτα! Τι νύχτα!...

—Δυστυχισμένε κ' άγαπημένε
Μεγαλειότατε! του άπαντούσε ή
Μαρία Στούαρτ. Μη τρώξεστε
τόσο, σάς έξουσιώω. Μεγαλιόνετε
έτσι τοίς πόνοισ του σώματός σας
και τής ψυχής σας. Άναπαυθήτε
λίγες στιγμές... Σάς τό ζήτω ός
ζώει...

—Ό! πώς μπορώ ν' άνταυθώ, γλυκεριά μου Μαρία... Πώς μπο-
ρώ για είμαι ήσυχος, όταν ό λαός μου έπαναστατεί και άπλίζεται έναν-
τιόν μου;... Ά! όπως αυτές ή έργοισε θα συντομειύσουν χωρίς άλλο
τή λίγη ζωή που μου παραχώρησε ό Θεός...

Ή Μαρία Στούαρτ δέν τώ άπάντησε, γιατί άγθωνα δάρανα πληγ-
μύρισαν τό γαστριτικό πρόσωπό της.

—Ή Μεγαλειότης σας δέν θα έφραζε νύ στενωχωρήται τόσο, είτε
ό δοΐξ ντε Γκιζ. Έβλα τήν τιμή νά τήν βεβαιώσω ότι όλα τά μέτρα
έλήφθησαν κ' ότι ή νίκη εν' έξασφαλισμένη... Άναλαβάνω ενώ ό
ίδιος κάθε ευθύνη γ' αυτό, Μεγαλειότατε...

—Μήπως άλλωστε δέν άρχισαμε νά νικήμε; έστρώθησε ό καρδι-
νώλιος τής Λορραίνης, ό άδελφός του Γκιζ. Ό Καστελιώ συνέληφθη
αγνάστοισ, ό Λά Ρεναντί σκοτώθηκε. Όι' αυτά άποτελούν καλύτε-
ρίονους για τό τέλος αυτής τής ύποθέσεως.

—Πολύ καλούς, πράγματι, είτε με πικρία ό νεαρός βασιλεύς.

—Άνθω θα έχονυ όλα τελειώσει, έξακολούθησε ό καρδινώλιος. Κι'
όι άλλοι άρμηγοί των αρετικών θα βρωμάνονται στην έξουσία μας και
θα μπορέσουμε νά τρομοκρατήσουμε ή ένα φοβερό παράδειγμα όσους
τυχόν θα ήθελαν νά τοίς μιμηθούν...

Και έπειδή ό βασιλεύς έκανε μια κίνηση φρίκης, ό καρδινώλιος έ-
πρόσθεσε:

—Πράξει νά γίνη αυτός ό παραδειγματισμός. Μεγαλειότατε, Μιά
έπισημη Πρόξις. Πόστως, όπως τή λένε στην 'Ισπανία, εινε άνεκα-
ναία για τή δόξα τής θρησκείας και για τήν ασφάλεια του θρόνου.

Πράξει λοιπόν νά πεθάνη ό Καστελιώ. Ό δοΐξ του Νεμπού του όρ-
μιστήρι ότι θα φαστούμε τής ζοης του, μά αυτό δέν έλα καμιά ση-
μασία, αφού εμείς δέν του ύποσχθήκαμε τίποτε... Ό Λά Ρεναντί
γνώσεκε από τό μαρτυρικό θάνατο, μά έδωσα διαταγή νά επάβουν
αυτώ τό κεφάλι του στη γέφυρα του 'Αμπουάζ με τήν έπισημη:
'Αρμηγός των έπαναστατών.

—Άρμηγός των έπαναστατών! επανέλαβε ό νεαρός βασιλεύς. Μά
έσει ό ίδιος λέγατε ότι δέν εινε αυτός ό άρμηγός τους και ότι, όπως
άποκαλύπτεται από τήν άλλήλογισμα τους, ό μόνος άρμηγός τους
εινε ό πρόγερη του Κοντέ.

—Για τό Θεό! τον δέξαμε ό καρδινώλιος. Μη μιλάτε τόσο δυνα-
τά, σάς ίκετεύω! Ναι, αυτό εν' άλήθεια, γιατί ό πρόγερη κανόνισε
και διέυθησε τά πάντα από μαζού. Μά, έπειδή δέν έπέτυχαν τά σχέ-
διά του, άρνεύται τά πάντα. Άς κάνουμε ότι τον πιστεύουμε...

—Μά τί εν' αυτός ό θρόνος; έξω! είτε ό βασιλεύς. Μήπως έφτα-
σαν όι έπαναστάται;

—Πάω νά δώ! είτε ό δοΐξ ντε Γκιζ.

Μά πριν νά διασχη τό κατόνυ τής πόρτας, ό Ρισκέ, ό κορυ-
γός των 'Αρμηγούζερων, υπήκε μέσα και είτε ζοηρά στον βασιλεύ:
—Συγγνώμη. Μεγαλιότατε. Εινε ό πρόγερη Κοντέ, ό άπόίος
έπειδή άκουσε μερικώ λόγια διαύρηστα για τήν τιμή του, ζήτησε νά
παρουσιασθή μπροστά σας για νά δώση έξήγησις...

Ό βασιλεύς έκανε τότε ένα νόημα. 'Αιούσε: όι 'Αρμηγούζεροι
του Ρισκέ παραμύθισαν κ' ό πρόγερη ντε Κοντέ μπήκε μέσα με τό
κεφάλι ψηλά.

Τον ακολουθούσαν μερικώ ενγενείς τής συνοδείας του.

Ό πρόγερη, αφού ύποκλίθηκε
μπροστά στο βασιλεύ, είτε:

—Μεγαλιότατε, με συγγνώμειτε
για τήν τόλη μου. Μά αυτή ή
τόλη εινε ίσοι δικαιολογημένη
έκ των προτέρων, γιατί ό έθνος
με συγκοφανού στα κρηνα...

—Περί τίνος πρόκειται, κύριε
εξάδελφέ μου; ρώτησε ό βασιλεύς
με ήθος σοβαρό.

—Μεγαλιότατε, άπάντησε ό
πρόγερη, τολμών νά λένε πως εί-
μαι ό πραγματικός άρμηγός των
έπαναστατών, τον άπαιον ή τρέ-
λη άπόπειρα τρώζει αυτή τή συγ-
μη τό Κράτος κ' έχει βυθισέ σ'
άπογνωσι τή Μεγαλιότητά σας...

—Ά! λένε αυτό τό πρόβλη εί-
πε ό Φραγκίσκος. Ποιος λοιπόν
τό λέει...

—Όλοι τό λένε ενώ μέσα! ά-
πάντησε ό πρόγερη. Ήρθα λοιπόν
νά σας πώ ότι είμαι άνομοκίμενος
στη Μεγαλιότητά σας και ότι
προσφερομαι εν άνάγκη νά πολε-
μώω κατά των έπαναστατών.

Τά λόγια αυτά του Κοντέ, του
άποίου όλοι ήξεραν όστόσο τον τι-
μο χαρακτήρα, δέν έκαναν εντύ-
πωση σέ κανένα.

Ή μαλασθλιές ιδέες περί πο-
λιτικής είχαν μεταφερθεί τήν έπο-
χη έκείνη από τήν Αικατερινή των
Μεδίκων στην 'Ιταλία. Έκείνος
που έξαπατούσε καλύτερα τους ήλι-
θους, έδικαιετο και ό πιο επιτη-
δειος. Τό νά κρηθή κανείς τις ιδ-
έες του και νά συγκρατήται τις
πράξεις του, ήταν μεγάλη τέχνη.

Ή ελιγκρινα έδωκερόντο ήλιθη-
της...

Όι πιο ενγενείς και άγριοι χαρακτήρες τής έποχης δέν μπορέσαν
νά ξεφύγουν άπ' αυτή τή λεπτα. Γι' αυτό κανείς άπ' τους παροισταμέ-
νους δέν ξαφνιάστηκε άκούγοντας τον Κοντέ ν' άνοηται τις ιδέες του.

Τέλος, ό νεαρός βασιλεύς είτε ή ένα μελαγχολικό χαμόγελο:

—Έρψον εμείς δέν σας ύπομαζώμαστε, κύριε εξάδελφέ μου,
εινε περιττόν νά δίνετε σημασία στα λόγια του όχλου.

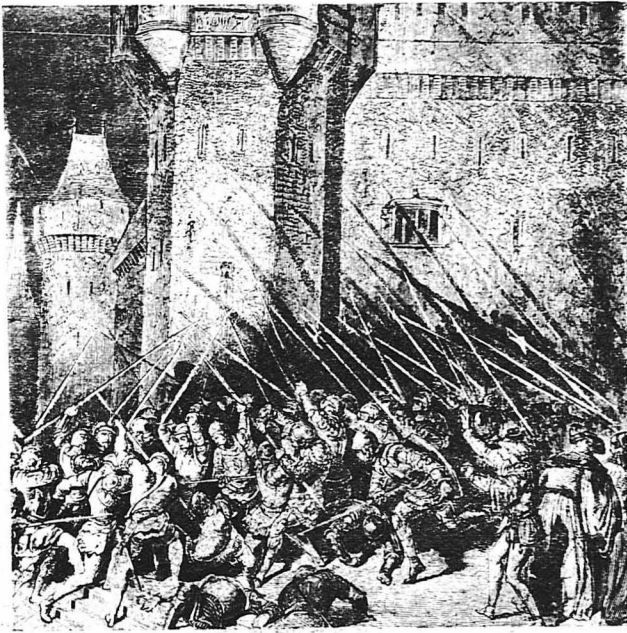
—Είχαρστώ, Μεγαλιότατε, είτε ό πρόγερη.

Και, αφού έκανε μια βαθιά ύπόκλιση, βήκε έξω.

Μετά τήν έξοδο του πρόγερη ντε Κοντέ, ούτε ό βασιλεύς, ούτε
ή Μαρία Στούαρτ, ούτε ό δοΐξ ντε Γκιζ, ούτε ό άδελφός του ό καρ-
δινώλιος τής Λορραίνης μίλησαν καθόλου για ότι είχε συμβή. Φα-
νότανσαν όλοι ν' άποφεύγουν τό επικάνδυνο αυτό θέμα.

Τώρα, μέσ' στην άτελειωτή εισπή της άναοητής, τά λεπτά κ' ή
ύφες περνούσαν.

Ό Φραγκίσκος ΙΙ έφρανε συχνά τό χέρι του στο φλογισμένο κε-
φάλι του. Ή Μαρία, καθισμένη κοντά του, κίτταζε με ήλητη τή γλω-
σσά και μαρμαίνε φασιογνομία του νεαρού τής σείζυγης και σκοπιέζε
κάθε τόσο ένα δάκρυ. Ό καρδινώλιος τής Λορραίνης είχε τενοκίμενα
τ' αιτία του στούς θρόνους που έφταναν άπ' έξω. Όσο για τό Ση-
μαδεμένο, αυτός, μη έχοντας πιά νά δώση διαταγές κ' άναγκασμέ-
νος άπ' τό άξιομά του νά μείνη πάντα κοντά στο βασιλεύ, ύποφρα
τρομερά άπ' αυτή τήν άναγκαστική άφράνεια και κάθε τόσο άντιπο-
νούσε και χιτυπούσε τό πόδι του. (Ακολουθεί)

Άγριο μαχελιώ γινόταν στην αυλή του πύργου...